

חוויות להצלחה

שמי דרור, כרגע בקבע, בתפקיד מ"פ.
לאחרונה שמתי לב למשהו מעניין.

יוצא לי מתוקף תפקידי לראיין הרבה
מאד חיילים לקראת תפקידים פיקודיים.

ושמתי לב שהם כולם יודעים לספר בדיוק
במה הם טובים, מה החוזקות שלהם
ואיזה הצלחות היו להם בחיים הקצרים
שלהם.

וזה גורם לי לחשוב על התיכון שלי. על
התקופה שבה אני הייתי תלמיד בכפר
נוער.

ואני פשוט לא מצליח לחשוב על פעם
אחת שהרגשתי שאני באמת טוב במשהו.
שאני מצליח. שאני ראוי לציון מיוחד.

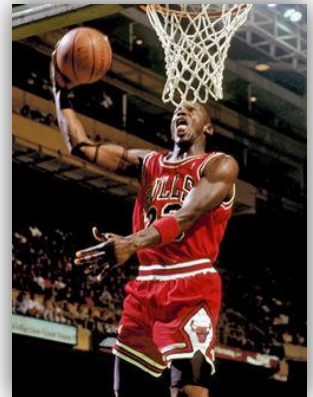
הייתי דווקא תלמיד לא רע. לא היה לי
קשה בלימודים. הייתי גם דיי מקובל
מבחינה חברתית. נבחרתי פעמיים
למועצת תלמידים. השתתפתי דיי
בקביעות בחוגים ואני עד היום לא שוכח
את הכדים העקומים שזכו לפרגון מצד
המדריך והחברים – למרות שכולנו ידענו
שהם עקומים. היו לי יחסים טובים עם
הצוות. אני חושב שהם חיבבו אותי.

משום מה, עד היום, כשאני נדרש לספר
על משהו אחד שאני מוצלח בו. אני פשוט
נתקע.

מבוסס על מוטולוג אמיתי של בוגר.

"החטאתי למעלה מ-9,000
זריקות בקריירה שלי,
הפסדתי 300 משחקים,
עשרים ושש פעמים סמכו
עליי בקליעת הסיום
והחטאתי. נכשלתי בחיי שוב
ושוב ושוב, וזו הסיבה
שבגללה הצלחתי לבסוף".

מייקל ג'ורדן, כדורסלן עבר
אמריקאי

"הצלחה היא כמה גבוה
אתה קופץ כשאתה פוגע
בתחתית".

ג'ורג' פאטון (מצביא אמריקאי
מפורסם שנודע בעיקר משירותו
במלחמת העולם השנייה).

"לפום צערא אגרא"

"כפי רוב הצער שאתה סובל בלמוד התורה ועשיית
המצוה, יהיה שכרך מרובה".

(פרקי אבות ה, י"ט, פירוש ברטנורא במקום)

רבי קלונימוס קלמיש שפירא, האדמו"ר מפלאסצנה, התרמ"ט – התש"ד
היה אדמו"ר שפעל בפולין בין שתי מלחמות העולם. נדע כאיש חינוך והתפרסם בזכות חיבוריו
החדשניים בתחום החינוך החסידי.

חובת התלמידים הינו ספר מוסר ותיקון המיועד שחובר על ידי האדמו"ר מפלאסצנה. הספר
פורסם לראשונה בשנת ה'תרצ"ב, (1932) בעיר ורשה, והוא מתייחד בסגנונו ובתכליו. הספר עשה רושם
רב בעת יציאתו וזוכה עד היום לפופולאריות רבה. את הספר ייעד המחבר בעיקר להדרכת תלמידים
צעירים.

ל"ט

חובת התלמידים

מתחלה, ואי אפשר לו לאיש להתקדש בלתי אם הסיר את
הרע מלבבו מתחלה. לכן עלינו לחפש בדך כל שמץ אשר
ימנעך מלמודך ומהתקשך בזה, ולהרחיקו. אבל רק עמך
יחד נחפש, ואתך יחד נבדוק את עצמך לראות ולמצא את
פתיית החמץ ואת גרגרי הרקב אשר בדך ולהשמידם. כי
מי הוא עקר המסנף שלך אם לא אתה בעצמך, ומי הוא
אשר עקר האחריות עליו לחנך ולגדל מן נער ובחור
ישנאל, ארצי הלבנון אדיר התורה, אם לא אתם נערים
ובחורים בעצמכם, ומי יוכל לדעת כמוכם את חסרונכם
אשר צריך לסלקם, ומי כמוכם מכיר היטב כל דבר את
העקמומיות, אשר שונות ומשנות הן בכל נער ונער
ולישרם. ואנחנו יכולים רק לעזור לכם, להכין לכם את
הדרך הישר ולהורותכם לאמר: זה הדרך, השביל
והיצץ אתכם, ובהם הדבר תלוי אם לשמץ לו, לפעל
ולחנך את עצמכם בדרך ובימנות וכל הגה היוצא מפיו
תכניסוהו בכל חדר לבכם וגופכם, וטוב לכם.

הגן הפולני/ יעקב בורק

אירועים שליליים משפיעים עלינו, נחרטים עמוק יותר בזיכרוננו ובסופו של דבר מעצבים את חיינו יותר מאירועים
חיוביים. פרידות עצובות, תאונות מצערות, הורות פגומה, הפסד כספי ודברי ביקורת שהוטחו בנו פעם גודשים את
התרמיל שאנו נושאים במסע חיינו יותר ממחמאות או חוויות נעימות שאספנו בדרך. אירוע שלילי אחד יכול להרוס
חיים שלמים... מעטים האירועים החיוביים שיכולים לבנות אותם. אנו חשים כאב אבל איננו חשים חוסר כאב.

חוקרים שבדקו שישים קבוצות מנהיגות גילו שבקבוצות היעילות יותר, היחס בין הערות חיוביות לתגובות שליליות
עמד על 5.6, כמעט שש הערות חיוביות לכל הערה שלילית. בקבוצות שביצועיהן פיגרו במיוחד היה יחס זה 0.36.
כלומר, כמעט שלוש הערות שליליות לכל הערה חיובית אחת.

ההיגיון הוא פשוט: אם "יום טוב" מוגדר באמצעות היחס בין האירועים הטובים לאירועים השליליים שקרו לנו ביום
מסוים, הרי שהדרך הבדוקה להתמודד עם הרגשה שלילית היא לנסות ולשפר יחס זה בתחושותינו. לצורך כך,
מציעים תומכי הגישה, יש לערום על הדף מספיק אירועים חיוביים שהתרחשו באותו היום, וכך נשיג את יחס הזהב
ועזמו את התחושה שהצלחנו להפוך "יום רע" ליום טוב.

אוזים / אגני משעול

אפשטיין, המורה שלי למתמטיקה,
 אהב להוציא אותי ללוח.
 אמר שהראש שלי מתאים רק לכובע.
 אמר שציפור עם שכל כמו שלי
 הייתה עפה אחורה.
 שלח אותי לרעות אוזים.
 עכשיו, במרחק שנים מן המשפט הזה,
 כשאני יושבת תחת הדקל
 עם שלושת האוזים היפים שלי,
 אני חושבת שאולי הרחיק אז לראות,
 המורה שלי למתמטיקה,
 והצדק היה עמו.

כי אין מה שמשמח אותי יותר
 מאשר לראות אותם כעת
 עטים על הלחם המפורר,
 מכשכים בזנבם השמח,
 קופאים רגע דום
 מתחת לרסיסי המים
 שאני מתיזה עליהם
 מן הצינור,
 זוקפים את ראשם וגופם
 נמתח אז כזוכר
 אגמים רחוקים.

מאז מת כבר המורה שלי למתמטיקה
 ומתו גם בעיותיו שאף פעם לא עלה בידי
 לפתור.
 אני אוהבת כובעים,
 ותמיד בערב
 כשהציפורים חוזרות אל תוך העץ,
 אני מחפשת את זאת שעפה אחורה.

עמליה מחכה במספרה לתורה וקוראת במגזין נשים
 מאמר שמסביר שלכל אחד יש איזה כישרון מיוחד,
 נדיר, שאין לאחרים.

היא סוגרת את המגזין ושואפת את ריח האמוניה
 הנישא באוויר. איזה כישרון מיוחד יש רק לה? היא
 מהרהרת.

לשי יש כישרון לאמנות. ועינת? עינת חכמה מאוד.
 וחנוך? לחנוך יש את הכישרון להישאר שליו בכל
 מצב. ואילו אני?

לרגע היא יושבת משותקת מול האין, ואז היא
 מזכרת בכישרון שלה ומחייכת.

לעמליה יש את מחיאת הכף החזקה בעולם.
 כפות ידיה נראות רגילות, אך כשהיא לא מתאפקת
 ומוחאת בהן בזמן שעל הבמה קדים קידות, מכל
 עבר נועצים בה מבטים.

הללויה ומרמלדה/ טליה שגיב. עמ' 169.

"יש אנשים שיש להם דברים חיוביים לומר על
 כישלונות. הם כותבים ספרים על הצלחה
 באמצעות כישלון, ועל כוחו של כישלון.
 הכישלון, הם טוענים, הוא חוויה שממנה
 צומחים; אדם לומד מכישלון. הלוואי שזה היה
 נכון. נראה לי שהדבר המרכזי שלומדים
 מכישלון הוא שבהחלט אפשר להיכשל שוב."

אני לא זוכרת כלום, נורה אפרון.